

Program formacji stałej życia konsekrowanego w Polsce w roku duszpasterskim 2018/2019

W MOCY BOŻEGO DUCHA

Wprowadzenie do programu

Podobnie jak w poprzednich latach, poniższy materiał został opracowany w oparciu o program duszpasterski Kościoła w Polsce (szkic w załączniku). Obecny rok stanowi drugi etap dwuletniego programu, zatytułowanego „Duch, który umacnia miłość”. W roku 2017-2018 pod hasłem: „Jesteśmy napełnieni Duchem Świętym” odkrywaliśmy Osobę i dary Ducha Świętego. W roku 2018-2019 skoncentrujemy się na prawdzie o naszym powołaniu do misji w mocy Bożego Ducha.

Proponujemy 9 tematów, na kolejne dziewięć miesięcy, które nas zatrzymają na wybranych zagadnieniach związanych z tematem roku.

Na początek, **we wrześniu**, proponujemy powrót do źródeł naszego powołania i misji – chrzest, bierzmowanie, konsekracja. **W październiku**, wraz z całym Kościołem chcemy skierować naszą refleksję na misję *Ad gentes* osób życia konsekrowanego i na sposób naszego włączania się w misję zbawiania człowieka i świata. **W listopadzie** (100 rocznica niepodległości naszej Ojczyzny) proponujemy zogniskować uwagę na wkład charyzmatów zakonnych w odzyskanie niepodległości i naszą misję budowania jedności narodowej dzisiaj. **W grudniu**, w kontekście przeżywania Świąt Wcielenia Syna Bożego, chcemy przypomnieć, że wciąż na nowo potrzebujemy poddawania naszego życia Duchowi Świętemu, aby kształtował w nas Jezusa. **W styczniu** pragniemy zaprosić do refleksji nad rolą Bożego Ducha w budowaniu jedności naszych wspólnot. **W lutym** natomiast chcemy się uwrażliwić na tę prawdę, że Duch Święty posyła z misją nie tylko każdego z nas pojedynczo, ale także jako wspólnotę. **Marzec** i okres Wielkiego Postu wydaje się być odpowiednim kontekstem do refleksji nad rolą Ducha Świętego w przyjmowaniu cierpienia, nad wymiarem apostołskim cierpienia oraz uwrażliwić nas na obecność osób starszych i chorych w naszych wspólnotach i środowiskach. **W kwietniu** – w okresie świętowania Paschy Chrystusa, pragniemy przypomnieć owoce działania Ducha Świętego w człowieku – człowieka przemienianego przez działanie Ducha i posyланego z misją w Jego mocy. **Majowe** spotkanie, jak co roku, proponujemy poświęcić osobie Maryi, podkreślając Jej obecność w sercu Kościoła, rolę jaką w Nim pełniła i pełni. Pragniemy też – na wzór Maryi – ożywić świadomość naszej obecności w życiu Kościoła, naszej jedności – z diecezją, z parafią, pomiędzy wspólnotami w Kościele.

Do każdego tematu zostały zaproponowane teksty z Pisma Świętego i z nauki Kościoła, które mogą posłużyć za inspirację, punkt wyjścia, do przygotowania konferencji na dany miesiąc.

Wrzesień 2018

*On to właśnie jest Duchem życia, czyli źródłem wody tryskającej na żywot wieczny
(por. J 4,14; 7,38-39).*

Teraz zaś już nie ja żyję, lecz żyje we mnie Chrystus (Ga 2,20).

Powołani i posłani w mocy Ducha Świętego

Chrzest, bierzmowanie, konsekracja – źródła naszego posłania

Jak wynika z samej celebracji, skutkiem sakramentu bierzmowania jest specjalne wylanie Ducha Świętego, jakie niegdyś stało się udziałem Apostołów w dniu Pięćdziesiątnicy (KKK 1302).

"Charakter" sakramentu udoskonala kapłaństwo wspólne wiernych, otrzymane w chrzcie, a "bierzmowany otrzymuje moc publicznego wyznawania wiary w Chrystusa, jakby na zasadzie obowiązku (*quasi ex officio*)" (KKK 1305).

/.../przez Jego [Ducha Świętego] oddziaływanie Dobra Nowina przyobleka się w ciało ludzkich serc i sumień, i rozszerza się w historii. We wszystkich tych wymiarach Duch Święty daje życie (DV 64).

Podobnie jak cała egzystencja chrześcijanina, także powołanie do życia konsekrowanego jest głęboko związane z działaniem Ducha Świętego. /.../ to On formuje dusze powołanych, upodabnia ich do Chrystusa czystego, ubogiego i posłusznego oraz przynagla do podjęcia Jego misji, oni zaś, idąc pod przewodnictwem Ducha drogą nieustannego oczyszczenia, stają się stopniowo osobami ukształtowanymi na wzór Chrystusa — historyczną kontynuacją szczególnej obecności zmartwychwstałego Pana (VC 19).

Na podobieństwo Jezusa, umiłowanego Syna, „którego Ojciec poświęcił i posłał na świat” (J 10, 36), również ci, których Bóg powołuje, aby szli za Nim, zostają poświęceni i posłani na świat, by naśladować Jego przykład i kontynuować Jego misję. Dotyczy to zasadniczo każdego ucznia, jednak w szczególny sposób odnosi się do tych, którzy są powołani, by w konkretnej formie życia konsekrowanego naśladować Chrystusa „bardziej z bliska”, tak aby On był „wszystkim” w ich życiu. W ich wezwaniu jest zatem zawarte zadanie całkowitego poświęcenia się misji Chrystusa; więcej — pod działaniem Ducha Świętego, który jest źródłem każdego powołania i charyzmatu, samo życie konsekrowane staje się misją, tak jak było nią całe życie Jezusa (VC 72).

Dawać świadectwo o Chrystusie swoim życiem, czynami i słowami — oto szczególna misja życia konsekrowanego w Kościele i w świecie (VC 109).

Misja, przedłużenie misji Mistrza, jest fundamentem naszego powołania osób konsekrowanych. Założyciele i Założycielki usłyszeli, rozpoznali i przyjęli, jako skierowane bezpośrednio do nich polecenie Jezusa > Idźcie i głoscie (Por. Mk 16, 15; Głoscie, 13).

Jako pilny nakaz rozbrzmiewa ponownie zachęta, aby rozpoznać porty, do których kieruje nas Duch poprzez żądania, jakie stawia nam Kościół; aby obmyślać sposoby słuchania i spotkania w celu zestrojenia charyzmatów i planów komunii z ewangeliczną odwagą. Całe życie konsekrowane w swoich różnych formach – dziewiczej, monastycznej, apostołskiej, świeckiej – jest misyjne (Głosie, 41).

Październik 2018

*Gdy Duch Święty zstąpi na was, otrzymacie Jego moc i będziecie moimi świadkami
(Dz 1,8; por. Łk 24,49).*

Włączeni w misję zbawiania człowieka i świata

Odwaga wyjścia na peryferie, opcja na rzecz ubogich, misje *Ad gentes*

Cały Kościół jest apostołski, ponieważ jest "posłany" na cały świat. Wszyscy członkowie Kościoła, choć na różne sposoby, uczestniczą w tym posłaniu. "Powołanie chrześcijańskie jest również ze swojej natury powołaniem do apostołstwa". "Apostolstwem" nazywa się "wszelką działalność Ciała Mistycznego", która zmierza do rozszerzenia "Królestwa Chrystusa po całej ziemi" (KKK 863).

... misyjność jest wpisana w samo serce każdej formy życia konsekrowanego. W takiej mierze, w jakiej życie osoby konsekrowanej jest oddane wyłącznie Ojcu (por. Łk 2, 49; J 4, 34), opanowane przez Chrystusa (por. J 15, 16; Ga 1, 15-16) i ożywiane przez Ducha (por. Łk 24, 49; Dz 1, 8; 2, 4), współdziała ona skutecznie z misją Pana Jezusa (por. J 20, 21), przyczyniając się w sposób niezwykle głęboki do odnowy świata (VC 25).

W całej historii Kościoła życie konsekrowane było żywym znakiem tego działania Ducha, jak gdyby uprzywilejowaną przestrzenią absolutnej miłości Boga i bliźniego, świadcząca o Bożym zamiśle uczynienia z całej ludzkości wielkiej rodziny dzieci Bożych, żyjących w cywilizacji miłości (VC 35).

W ich wezwaniu jest zatem zawarte zadanie całkowitego poświęcenia się misji Chrystusa; więcej – pod dzianiem Ducha Świętego, który jest źródłem każdego powołania i charyzmatu, samo życie konsekrowane staje się misją, tak jak było nią całe życie Jezusa (VC 72).

Życie konsekrowane wymownie świadczy o tym, że im bardziej żyje się Chrystusem, tym lepiej można Mu służyć w bliźnich, stając w pierwszej linii frontu misyjnego i podejmując największe nawet ryzyko (VC 76).

Misja w sercu ludu nie jest częścią mojego życia ani ozdobą, którą mogę zdjąć; nie jest dodatkiem ani jeszcze jedną chwilą w życiu, Jest czymś, czego nie mogę z siebie wykorzenić, jeśli nie chcę zniszczyć samego siebie. Ja Jestem misją na tym świecie, i dlatego jestem w tym świecie. Trzeba uznać, że jesteśmy naznaczeni ogniem przez

tę misję oświecania, błogosławienia, ożywiania, podnoszenia, uzdrawiania, wyzwalania (EG 273).

Listopad 2018

Nie otrzymaliście przecież ducha niewoli, by się znowu pogrążyć w bojaźni, ale otrzymaliście ducha przybrania za synów, w którym możemy wołać: «Abba, Ojcze!» (Rz 8, 15).

Zatroskani o Ojczyznę

Wdzięczność za wkład charyzmatów zakonnych w odzyskanie niepodległości i nasza misja budowania jedności narodowej dzisiaj

W ciągu stuleci nigdy nie zabrakło ludzi, którzy — idąc posłusznie za wezwaniem Ojca i poruszeniami Ducha Świętego — wybrali tę drogę specjalnego naśladowania Chrystusa, aby oddać się Jemu sercem „niepodzielnym” (por. 1 Kor 7, 34). Oni także porzucili wszystko jak Apostołowie, aby przebywać z Nim i tak jak On oddać się na służbę Bogu i braciom. W ten sposób przyczynili się do objawienia tajemnicy i misji Kościoła dzięki licznym charyzmatom życia duchowego i apostołskiego, których udzielał im Duch Święty, a w ten sposób wnieśli też wkład w odnowę społeczeństwa (VC 1).

W sercu Kościoła i świata klasztory zawsze były i nadal są wymownym znakiem komunii, gościnnym domem dla szukających Boga i spraw duchowych, szkołami wiary i prawdziwymi ośrodkami studiów, dialogu i kultury, które służą budowaniu życia kościelnego i społeczeństwa ziemskiego w oczekiwaniu na nadejście Królestwa niebieskiego (VC 6).

Niewątpliwą zasługą życia konsekrowanego jest to, że właśnie dzięki niemu Kościół nadal żywo odczuwa potrzebę braterstwa jako wyznania wiary w Trójcę. Poprzez wytrwałe rozwijanie miłości braterskiej – w tym także i we wspólnocie – ukazało ono, że uczestnictwo w trynitarnej komunii może przemienić ludzkie relacje i stworzyć nowy typ solidarności./.../ Osoby konsekrowane bowiem żyją «dla Boga» i «z» Boga i właśnie dlatego mogą świadczyć o mocy łaski, która przynosi pojednanie i niszczy mechanizmy przeciwne jedności, obecne w sercu człowieka i w relacjach społecznych (VC 41).

Prorockie zadanie życia konsekrowanego polega na przypominaniu zamysłu Bożego wobec ludzi i nasłuzeniu mu: zamysł ten został objawiony w Piśmie Świętym, a można go też odkryć śledząc uważnie znaki opatrnościowego działania Bożego w dziejach. Jest to zamysł zbawienia i pojednania (por. Kol 2, 20-22) (VC 73).

Życie konsekrowane, uważnie obserwujące znaki czasów i miejsc, umiało odpowiedzieć z kreatywnością i odwagą, z prawdziwą „genialnością” jak pisał błogosławiony Paweł VI w *Evangelii nuntiandi*, na pojawiające się potrzeby duchowe,

kulturalne i społeczne, zawsze przechodzące przez tajemnice paschalną Pana. Uczestnicząc w radościach i cierpieniach ludzkości, ukazywało bardziej ludzkie oblicze Kościoła. Byliśmy obecni w miejscach cierpienia, ignorancji, wykluczenia, braku sensu, tam gdzie horyzont zniżał się tak, że nocą niknął z pola widzenia. Byliśmy obok tych, którzy szukali oblicza Boga w codzienności i niekiedy w trudnym biegu wydarzeń ludzkich, i solidarnie dzieliliśmy się z nimi naszym chlebem i naszym czasem, naszą radością i naszą nadzieją. Niemało jest osób, które w środowisku wspólnot zakonnych i w ich dziełach zostały przyjęte i otoczone opieką, dzięki czemu odnalazły motywacje i siłę, by zacząć żyć od nowa (Głóście, 44).

Grudzień 2018

Tego jednego chciałbym się od was dowiedzieć, czy Ducha otrzymaliście na skutek wypełnienia prawa za pomocą uczynków czy przez słuchanie z wiarą (Ga 3,2; por. 3,5).

Kształtowani na wzór Jezusa przez Ducha Świętego

**Modlitwa osobista, słuchanie Słowa, rozeznawanie duchowe,
rachunek sumienia, Sakrament Pokuty**

[W Sakramencie Pokuty Bóg Ojciec] dokonuje pojednania grzeszników przez Paschę swojego Syna i dar Ducha Świętego, za pośrednictwem modlitwy i posługi Kościoła (KKK 1449).

... to On [Duch Święty] formuje dusze powołanych, upodabnia ich do Chrystusa czystego, ubożego i posłusznego oraz przynagla do podjęcia Jego misji, oni zaś, idąc pod przewodnictwem Ducha drogą nieustannego oczyszczenia, stają się stopniowo osobami ukształtowanymi na wzór Chrystusa — historyczną kontynuacją szczególnej obecności zmartwychwstałego Pana (VC 19).

Najważniejszym przejawem misji nie są bowiem zewnętrzne dzieła, ale przede wszystkim uobecnianie w świecie samego Chrystusa poprzez osobiste świadectwo. Im bardziej upodobnimy się do Chrystusa, tym bardziej czynimy Go obecnym i działającym w świecie dla zbawienia ludzi (VC 72).

Także ty powinieneś pojmować całe swe życie jako misję. Spróbuj tego, słuchając Boga na modlitwie i rozpoznając znaki, jakie On ci daje. Zawsze pytaj Ducha Świętego, czego Jezus oczekuje od ciebie w każdej chwili twojego życia i w każdej decyzji, którą musisz podjąć, aby rozeznaczyć miejsce, jakie zajmuje dana kwestia w twojej własnej misji. I pozwól Mu ukształtować w tobie tę osobistą tajemnicę, która odzwierciedla Jezusa Chrystusa we współczesnym świecie (Gaudete et exsultate, 23).

Osoby konsekrowane są powołanie – dziś może bardziej niż kiedykolwiek – do bycia prorokami, mistykami, kontemplatykami, do odkrywania znaków Bożej obecności w życiu codziennym, do stawania się mądrymi rozmówcami, którzy potrafią dostrzec pytania, jakie Bóg i ludzkość zadają w trybach naszej historii. [...] Uprawianie życia wewnętrznego nie musi oznaczać egzystencji między niebem a ziemią, w ekstazie i olśnieniu, lecz życie, które w pokornej bliskości z Bogiem i w szczerzej empatii względem bliźniego tworzy i realizuje w historii egzystencję oczyszczoną i przemienioną (Kontemplujcie, 6).

Kobieta szukająca oblubieńca [...] na skutek spotkania z umiłowanym czuje się nieodwracalnie naznaczona, „zmieniona”, to znaczy, że stała się „inna”, ofiarowana, poświęcona drugiemu, który napędza sensem wszystkie jej dni. Taka jest kondycja każdego, kto naprawdę kocha. Tylko ten, kto przezwycięża udreki nocy z imieniem umiłowanej osoby na ustach i jej obliczem wyrytym w sercu, pewien więzi, która ich łączy, może zakosztować świeżej radości spotkania (Kontemplujcie, 8).

Styczeń 2019

*Wszyscyśmy zostali napojeni jednym Duchem (1Kor 12,13).
Mając życie od Ducha, do Ducha też się stosujemy (Ga 5, 25).*

Posłani do budowania jedności wspólnoty w mocy Bożego Ducha. Duch, który jednoczy nasze wspólnoty

Dar Eucharystii, dzielenie się Słowem, rozeznawanie, dar służby

Gdy w Komunii św. przyjmujemy Ciało i Krew Chrystusa, przekazuje On nam także swego Ducha. [...] W ten sposób, przez dar swojego Ciała i swojej Krwi, Chrystus pomnaża w nas dar swojego Ducha, wylanego już w Chrzcie św. i udzielonego jako ‘pieczęć’ w sakramencie Bierzmowania (EE 17).

... braterska komunია jest nie tylko narzędziem służącym określonej misji, ale przede wszystkim przestrzenią teologalną, w której można doświadczyć mistycznej obecności zmartwychwstałego Pana (por. Mt 18, 20)⁹⁰. Dzieje się tak dzięki wzajemnej miłości członków wspólnoty, miłości karmionej Słowem i Eucharystią, oczyszczanej w sakramencie pojednania, podtrzymywanej przez modlitwę o jedność — szczególny dar Ducha dla tych, którzy uważnie wsłuchują się w głos Ewangelii. To właśnie On, Duch Święty, wprowadza duszę w komunię z Ojcem i z Jego Synem Jezusem Chrystusem (por. 1 J 1, 3), komunię, która jest źródłem życia braterskiego (VC 42).

Od osób konsekrowanych oczekuje się, by były prawdziwymi mistrzami komunii i by żyły jej duchowością (VC 46).

Życie w komunii staje się bowiem „znakiem dla świata i przyciągającą siłą, która prowadzi do wiary w Chrystusa. (...) W ten sposób owa komunია otwiera się na dzieło misyjne, więcej, sama staje się misją”; można wręcz powiedzieć, że „komunia rodzi komunię i w samej swej istocie przyjmuje kształt komunii misyjnej (VC 46).

Osoby konsekrowane mają być zaczynem komunii misyjnej w Kościele powszechnym ze względu na sam fakt, że różnorodne charyzmaty poszczególnych Instytutów są udzielane przez Ducha Świętego dla dobra całego Mistycznego Ciała, którego budowie mają służyć (por. 1 Kor 12, 4-11). To znamienne, że „drogą doskonalszą” (por. 1 Kor 12, 31) i rzeczywistością „największą” (por. 1 Kor 13, 13) jest — wedle słów Apostoła — miłość, która łączy w harmonijną całość wszystkie odmienności i wszystkich napełnia mocą, uzyskiwaną dzięki wzajemnemu wspomaganii się w dziele apostołskim (VC 47).

Radość umacnia się w doświadczeniu braterstwa, jako miejscu teologalnym, gdzie każdy jest odpowiedzialny za wierność Ewangelii i za wzrastanie każdego. Kiedy wspólnota karmi się tym samym Ciałem i Krwią Jezusa, gromadzi się wokół Syna Bożego, aby kierowana Słowem, razem iść drogą wiary – staje się jedno z Nim; wspólnotą w komunii, która doświadcza bezinteresownej miłości i świętuje wolną, radosną, pełną odwagi (Radujcie się, 9).

Spotkanie z Panem wprawia nas w ruch, zmusza do wyjścia z koncentracji na sobie. Relacja z Panem nie jest statyczna ani intymistyczna. „Kto stawia w centrum własnego życia Chrystusa, już nie stawia siebie w centrum! Im bardziej jednoczysz się z Jezusem i On staje się centrum twego życia, tym bardziej On sprawia, że przestajesz skupiać się na sobie, kręcić się wokół siebie, a otwierasz na innych”. „To nie my jesteśmy w centrum, jesteśmy, jeśli tak można powiedzieć, «przeniesieni», jesteśmy w służbie Chrystusa i Kościoła” (Radujcie się, 5).

Luty 2019

Postanowiliśmy Duch Święty i my (Dz 15, 28).

Ducha nie gaście, proroctwa nie lekceważcie! Wszystko badajcie, a co szlachetne – zachowujcie! Unikajcie wszystkiego, co ma choćby pozór zła (1 Tes 5, 19-22).

Posłani w mocy Ducha jako wspólnota. Wspólnota dla misji

Rozeznawanie apostołskie, odczytywanie znaków i apelów Ducha Świętego. To Duch prowadzi wspólnoty życia konsekrowanego ku wypełnieniu ich misji w służbie Kościołowi i całej ludzkości, zgodnie z ich własną pierwotną inspiracją (VC 42).

Cały Kościół liczy bowiem bardzo na świadectwo wspólnot, które napędzają „wesele i Duch Święty” (Dz 13, 52). Kościół chciałby ukazywać światu przykłady wspólnot, w których wzajemna troska pomaga przezwyciężyć samotność, więź braterska budzi we wszystkich poczucie współodpowiedzialności, a przebaczenie zabliznia rany, umacniając w każdym dążenie do komunii. We wspólnotach tego typu charyzmat kieruje wykorzystaniem energii, umacnia wierność i nadaje kierunek pracy apostołskiej wszystkim, zwracając ją ku wspólnej misji. Aby ukazać współczesnym ludziom swoje prawdziwe oblicze, Kościół pilnie potrzebuje takich wspólnot braterskich, które samym swoim istnieniem wnoszą wkład w nową ewangelizację, ponieważ w konkretny sposób ukazują owoce „nowego przykazania” (VC 45).

Prorockie zadanie życia konsekrowanego polega na przypominaniu zamysłu Bożego wobec ludzi i na służeniu mu /.../ Aby właściwie spełniać tę posługę, osoby konsekrowane muszą przeżyć głębokie doświadczenie Boga i uświadomić sobie wyzwania swojej epoki, odkrywając ich głęboki sens teologiczny w drodze rozeznawania dokonywanego z pomocą Ducha Świętego (VC 73).

Osoby konsekrowane muszą przeżyć głębokie doświadczenie Boga i uświadomić sobie wezwania swojej epoki, odkrywając ich głęboki sens teologiczny w drodze rozeznawania dokonywanego z pomocą Ducha Świętego..... Trzeba zatem otworzyć serce na wewnętrzne wskazania Ducha Świętego, który zachęca nas do odkrycia głębokiego sensu zamysłów Opatrzności. Wzywa On życie konsekrowane do szukania nowych odpowiedzi na nowe problemy współczesnego świata (VC 73).

Jako świadkowie komunii, mimo naszych sposobów myślenia i naszych ograniczeń, jesteśmy powołani do tego, aby nieść uśmiech Boga, a braterstwo jest pierwsza i najbardziej wiarygodna ewangelia, która mamy do opowiedzenia (Radujcie się, 9).

Zapytajmy siebie: czy jestem zaniepokojony o Boga, o głoszenie Go, o to, by był poznany? Czy też absorbuje mnie ta światowa duchowość, która popycha do robienia wszystkiego z miłości do siebie samego? My, konsekrowani, myślimy o interesach osobistych, o funkcjonowaniu naszych dzieł, o karierze. Ach, o tylu rzeczach możemy myśleć... „Zadomowiłem się”, jeśli tak można powiedzieć, w życiu chrześcijańskim, w moim życiu kapłańskim, w moim życiu zakonnym, w moim życiu wspólnotowym, czy też zachowuję siłę niepokojenia się o sprawy Boże, o Jego Słowo, które prowadzi mnie do „wyjścia na zewnątrz”, do innych? (Radujcie się, 12)

Moc Ducha *nie pozwala* (por. Dz 16,7), jak to zrobiła z Pawłem, aby nasze kroki zatrzymały się a logika ograniczyła i zracjonalizowała nasze misyjne wybory do tego, co już znajome: kiedy nadzieje gasną. Jego tchnienie popycha ku nowym horyzontom. „Musimy przezwyciężyć w sobie pokusę ograniczania się do tego, co jeszcze mamy i co jest pewne albo raczej – co za takie uważamy. Prowadziłoby to do śmierci kościoła, którego obecność w świecie może być wyłącznie *misyjna, bo tak przecież działa i rozprzestrzenia się Duch*” (Głosicie, 37).

Marzec 2019

On wziął na siebie nasze słabości i nosił nasze choroby (Mt 8, 17).

Wystarczy ci mojej łaski. Moc bowiem w słabości się doskonalili (2 Kor 12, 9).

Teraz raduję się w cierpieniach za was i ze swej strony w moim ciele dopełniam braki udreń Chrystusa dla dobra Jego Ciała, którym jest Kościół (Kol 1, 24).

Choruje ktoś wśród was? Niech sprowadzi kapłanów Kościoła, by się modlili nad nim i namaścili go olejem w imię Pana. A modlitwa pełna wiary będzie dla chorego ratunkiem i Pan go podźwignie, a jeśliby popełnił grzechy, będą mu odpuszczone (Jk 5, 14-15).

Wezwani do przyjęcia w mocy Ducha daru cierpienia. Duch Święty działa w naszej słabości

Troska o najsłabszych i chorych, dar Sakramentu chorych, apostolat cierpienia konsekrowanych

Kościół „... winien kroczyć tą samą drogą, pod działaniem Ducha Chrystusowego, jaką kroczył Chrystus, mianowicie drogą ubóstwa, posłuszeństwa, służby i ofiary z siebie aż do śmierci, z której przez zmartwychwstanie swoje powstał Chrystus zwycięzcą” (Ad gentes 5).

Szczególny dar Ducha Świętego. Pierwszą łaską sakramentu namaszczenia chorych jest łaska umocnienia, pokoju i odwagi, by przezwyciężyć trudności związane ze stanem ciężkiej choroby lub niedołęstwem starości. Ta łaska jest darem Ducha Świętego, który odnawia ufność i wiarę w Boga oraz umacnia przeciw pokusom złego ducha, przeciw pokusie zniechęcenia i trwogi przed śmiercią (por. Hbr 2, 15). Wsparcie Pana przez moc Jego Ducha ma prowadzić chorego do uzdrowienia duszy, a także do uzdrowienia ciała, jeśli taka jest wola Boża (Por. Sobór Florencki: DS 1325). ponadto, "jeśliby popełnił grzechy, będą mu odpuszczone" (Jk 5,15) [(Por. Sobór Trydencki: DS 1717), (KKK 1520)].

Zjednoczenie z męką Chrystusa. Przez łaskę tego sakramentu chory otrzymuje siłę i dar głębszego zjednoczenia z męką Chrystusa. Jest on w pewien sposób *konsekrowany*, by przynosić owoc przez upodobnienie do odkupieńczej śmierci Zbawiciela. Cierpienie – następstwo grzechu pierworodnego – otrzymuje nowe znaczenie: staje się uczestnictwem w zbawczym dziele Jezusa (KKK 1521).

Życie konsekrowane odzwierciedla ten blask miłości, gdyż przez swoją wierność tajemnicy Krzyża wyznaje, iż wierzy w miłość Ojca, Syna i Ducha Świętego i nią żyje. W ten sposób przyczynia się do ożywienia w Kościele świadomości, że *Krzyż to nadobfita miłość Boża, rozlewająca się na ten świat*, wielki znak zbawczej obecności Chrystusa, zwłaszcza w chwilach trudności i prób. Świadczy o tym nieustannie i z odwagą, godną głębokiego podziwu, bardzo wiele osób konsekrowanych, które żyją często w sytuacjach trudnych, a nawet doświadczają prześladowania i męczeństwa. Ich wierność jedynej Miłości ujawnia się i hartuje w pokorze życia ukrytego,

w cierpieniu, które przyjmują, aby dopełniać we własnym ciele „braki udreń Chrystusa” (Kol 1, 24), w milczącym poświęceniu, w poddaniu się świętej woli Bożej, w pogodnym dochowywaniu wierności nawet wówczas, gdy tracą już siły i autorytet. Wierność Bogu jest też źródłem ofiarnej służby braciom, którą osoby konsekrowane pełnią, kosztem wielu wyrzeczeń, przez nieustanną modlitwę wstawienniczą za potrzeby braci, przez bezinteresowną posługę ubogim i chorym, przez wzajemną pomoc w trudnościach, przez gorliwy udział w troskach i doświadczeniach Kościoła (VC 24).

Istotą misji apostoelskiej jest bowiem nie tyle działanie, co przede wszystkim świadectwo własnego całkowitego oddania się zbawczej woli Bożej — oddania, które karmi się modlitwą i pokutą. Wiele jest zatem dróg, na których osoby starsze mogą spełniać swoje powołanie: wytrwała modlitwa, cierpliwe znoszenie swoich dolegliwości, gotowość posługi w roli kierownika duchowego, spowiednika, przewodnika w modlitwie (VC 44).

Misja ta [świętości] znajduje pełny sens w Chrystusie i można ją zrozumieć jedynie rozpoczynając od Niego. W swej istocie świętość, to przeżywanie w zjednoczeniu z Nim tajemnic swojego życia. Polega ona na złączeniu się ze śmiercią i zmartwychwstaniem Pana w sposób wyjątkowy i osobisty, w nieustannym umieraniu i powstawaniu z martwych wraz z Nim (Gaudete et exsultate, 20).

Kwiecień 2019

*Owoce zaś Ducha jest : miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość,
dobroć, wierność, łagodność, opanowanie (Ga 5, 22-23a).*

Posłani, aby świadczyć

Poznacie ich po owocach. Owoce Ducha Świętego w naszym życiu

Wobec licznych i nagłych problemów ...powołani powinni do głębi przejąć się potrzebami całego świata i ogarnąć je szczerą modlitwą, a jednocześnie gorliwie działać w dziedzinach objętych charyzmatem założycielskim. Ich zaangażowanie winno oczywiście kierować nadprzyrodzone rozeznanie, które potrafi odróżnić to, co pochodzi od Ducha, od tego, co Mu się sprzeciwia (por. Ga 5,16-17. 22; 1J 4, 6) (VC 73).

Św. Paweł wspomina o łagodności, jako o owocu Ducha Świętego (por. Ga 5, 23). Proponuje, byśmy za każdym razem, kiedy niepokoją nas złe działania bliźniego, podeszli do niego, aby go napomnieć, ale „w duchu łagodności” (Ga 6, 1), i przypomina: „Bacz jednak, abys i ty nie uległ pokusie” (tamże). Także, jeśli ktoś broni swojej wiary i przekonań, powinien to czynić „z łagodnością” (por. 1P 3, 16), a nawet przeciwnicy powinni być traktowani przez niego „z łagodnością” (por. 2 Tm

2,25). W Kościele wielokrotnie obieraliśmy złą drogę, nie akceptując tego wezwania słowa Bożego (Gaudete et exsultate, 73 i n.)

W wizji Jezusa pocieszenie jest darem Ducha, Parakleta, Pocieszyciela, który pociesza nas w doświadczeniach i zapala na nowo nadzieję, która nie zawodzi. W ten sposób pocieszenie chrześcijańskie staje się osłoda, zachęta, nadzieją: jest działającą obecnością Ducha (por. J 14,16-17), owocem Ducha, a owocami Ducha są *miłość, radość, pokój, cierpliwość, życzliwość, dobroć, wierność, łagodność, panowanie nad sobą* (Ga 5,22). W świecie, w którym jest tyle braku zaufania, zniechęcenia, depresji, w kulturze, w której mężczyźni i kobiety ulegają kruchości i słabości, indywidualizmowi i interesom osobistym, oczekuje się od nas, że wniesiemy zaufanie w możliwość istnienia prawdziwego szczęścia, nadziei opartej nie tylko na własnych talentach, zaletach czy wiedzy, ale na Bogu. /.../ Mężczyźni i kobiety naszych czasów oczekują słów pocieszenia, bliskości przebaczenia i prawdziwej radości. Jesteśmy powołani do niesienia wszystkim uścisku Boga, który pochyla się nad nami z czułością matki; osoby konsekrowane mają być znakiem pełnego człowieczeństwa; pochylając się w geście pocieszenia, mają ułatwiać dostęp do łaski, a nie być kontrolerami łaski (Radujcie się, 8).

Jako żywe ikony macierzyństwa i bliskości Kościoła, idźmy do czekających na Słowo pocieszenia, pochylając się z miłością macierzyńską i duchem ojcowskim nad ubogimi i słabymi (Radujcie się, 11).

Wierność jest świadomością miłości, która ukierunkowuje nas ku Ty Boga i ku każdej osobie, w sposób stały i dynamiczny, ponieważ doświadczamy w nas życia Zmartwychwstałego... (Radujcie się, 6).

Na drodze do Emaus, jak Jezus z uczniami, przyjmujemy radości i cierpienia ludzi, dając im „ciepło serca”; idźmy z czułością do zmęczonych, słabych, aby nasza wspólna droga miała w Chrystusie światło i sens. Nasza droga musi „dojrzewać do duszpasterskiego ojcostwa, do duszpasterskiego macierzyństwa; jest rzeczą smutną, gdy ksiądz nie jest ojcem swej wspólnoty, a siostra nie jest matką tych wszystkich z którymi pracuje. Jest to problem. Dlatego mówię wam: korzeniem smutku w życiu duszpasterskim jest właśnie brak ojcostwa i macierzyństwa, biorący się ze złego przeżywania konsekracji, która powinna prowadzić nas do płodności” (Radujcie się, 10).

Jesteśmy zaproszeni do troski o dynamikę owocności, a nie po prostu do administrowania, aby przyjąć wydarzenia duchowe obecne w naszych wspólnotach i w świecie, poruszenia łaski, które Duch sprawia w każdej osobie, postrzeganej jako osoba. Jesteśmy wezwani do tego, aby zaangażować się w zmianę struktur, w których nie ma życia, aby mówić o człowieczeństwie naznaczonym przez Chrystusa i nigdy nieodkrytym do końca w językach i w sposobach (Radujcie się, 12).

Maj 2019

*Wszyscy oni trwali jednomyślnie na modlitwie razem z niewiastami,
Maryją, Matką Jezusa, i braćmi Jego (Dz 1, 14).*

*Kiedy nadszedł wreszcie dzień Pięćdziesiątnicy /.../
wszyscy zostali napełnieni Duchem Świętym (Dz 2, 1-4).*

Obecni w sercu Kościoła na wzór Maryi

Budowanie komunii, współpraca między wspólnotami, włączenie w misję Kościoła lokalnego

... życie konsekrowane znajduje się w samym sercu Kościoła jako element o decydującym znaczeniu dla jego misji, ponieważ „wyraża najgłębszą istotę powołania chrześcijańskiego” oraz dążenie całego Kościoła-Oblubienicy do zjednoczenia z jedynym Oblubieńcem (VC 3).

W Niej — w tym „przybytku Ducha Świętego” — nowe stworzenie jaśnieje pełnym blaskiem życie konsekrowane w Niej znajduje wspaniałą wzór konsekracji Ojcu, jedności z Synem i uległości Duchowi Świętemu; ma świadomość, że przyłgnięcie do Chrystusa, do Jego „życia w ubóstwie i dziewictwie” oznacza także naśladowanie życia Maryi (VC 28).

Głęboką wymowę ma na tym tle tekst nowotestamentowy, który ukazuje Maryję i Apostołów zgromadzonych w wieczerniku w modlitewnym oczekiwaniu na Ducha Świętego (por. Dz 1,13-14). Możemy tu dostrzec żywy obraz Kościoła-Oblubienicy, uważnie śledzącej znaki, jakie daje jej Oblubieniec, i gotowej na przyjęcie Jego daru./.../ Życie konsekrowane najczęściej bierze przykład z osoby Maryi, dziewiczej Oblubienicy. Z tej dziewiczej miłości wypływa niezwykła płodność, która wspomaga narodziny i wzrost Bożego życia w sercach. Wzorem Maryi, nowej Ewy, osoba konsekrowana wyraża swą duchową płodność przez otwarcie się na przyjęcie Słowa, aby swoim bezwarunkowym poświęceniem i żywym świadectwem przyczynić się do ustanowienia nowej ludzkości (VC 34).

Równa godność wszystkich członków Kościoła jest dziełem Ducha, opiera się na chrzcie i bierzmowaniu, a umacnia się dzięki Eucharystii. Jednakże dziełem Ducha jest także wielość form. To On buduje Kościół jako organiczną komunie, obejmującą wielorakie powołania, charyzmaty i posługi (VC 31).

Od osób konsekrowanych oczekuje się, by były prawdziwymi mistrzami komunii i by żyły jej duchowością /.../ U założycieli i założycielek dostrzegamy zawsze żywy zmysł Kościoła, którego przejawem jest ich pełny udział we wszystkich wymiarach życia kościelnego oraz gorliwe posłuszeństwo Pasterzom, zwłaszcza Biskupowi Rzymu (VC 46; por. VC 52).

Wszystko to należy czynić w komunii i dialogu z innymi podmiotami tworzącymi Kościół. Wyzwania misyjne są tak wielkie, że nie można ich skutecznie podjąć bez

współpracy wszystkich członków Kościoła, zarówno w sferze rozeznania jak i działania (VC 74).

Do Ciebie, Maryjo, która pragniesz duchowej i apostołskiej odnowy Twoich synów i córek przez miłość do Chrystusa i przez całkowite oddanie się Jemu, kierujemy z ufnością naszą modlitwę. Ty, która czyniłaś wolę Ojca, okazując gorliwość w posłuszeństwie, męstwo w ubóstwie, a w swym płodnym dziewictwie gotowość na przyjęcie życia, uproś Twego Boskiego Syna, aby ci, którzy otrzymali dar naśladowania Go przez swą konsekrację, umieli o Nim świadczyć swoim przemienionym życiem, podążając radośnie, wraz ze wszystkimi innymi braćmi i siostrami, ku niebieskiej ojczyźnie i ku światłu, które nie zna zmierzchu (VC 112).

Pięćdziesiątnica jest także nieustannej modlitwy Dziewicy, modlitwy, która Paraklet przyjmuje, ponieważ jest ona wyrazem macierzyńskiej miłości do uczniów. „Duch święty udziela Jej i obecnym pełni swoich darów i dokonuje w nich głębokiej przemiany, aby mogli szerzyć Dobra Nowinę. Matka Chrystusa i uczniowie otrzymują nową moc i nowy apostołski zapał, który ma służyć wzrostowi Kościoła”. Między Zwiastowaniem a Zesłaniem Ducha Świętego rozpościera się płodność, jaką Duch daje Maryi [...] Niech tak się stanie i nam: od *chodź* i *pójdź za Mną* po mandat *idźcie i głosście*. Od przyjęcia powołania po misyjną płodność. Na nowych drogach Ducha Świętego (Głosście, 92).

LITERATURA, KTÓRA MOŻE SŁUŻYĆ POMOCĄ

Katechizm Kościoła Katolickiego, Poznań 1994.

Sobór Watykański II, Dekret o misyjnej działalności Kościoła *Ad gentes*, 1965.

Jan Paweł II, Encyklika *Divinum et vivificantem*, 1986.

Jan Paweł II, Adhortacja Apostolska *Vita consecrata*, 1996.

Jan Paweł II, Encyklika *Ecclesia de Eucharistia*, 2003.

Franciszek, Adhortacja apostolska *Evangelii gaudium*, 2013.

Franciszek, Adhortacja Apostolska *Gaudete et exsultate*, 2018.

List Kongregacji Instytutów Życia Konsekrowanego *Radujcie się*, 2014.

List Kongregacji Instytutów Życia Konsekrowanego *Kontemplujcie*, 2015.

List Kongregacji Instytutów Życia Konsekrowanego *Głosście*, 2016.

W. Stinissen OCD, *Młode wino. O owocach Ducha Świętego*, W drodze, Poznań 2016.

m. Krystyna Dębowska, *Wkład wspólnot życia konsekrowanego w odzyskanie niepodległości i w dzieło odbudowy Kraju*, referat wygłoszony podczas 137. Zebrania Plenarnego KWPZZZ w Warszawie, 10-12 IV 2018, w: Biuletyn Konferencji WPZZZ nr 49 (www.zakony-zenskie.pl).